

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิง จังหวัดนครศรีธรรมราช

กชัญญา เก้าเอี้ยน

สำนักวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์

อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช 80160

อีเมล: lhingindy@gmail.com

บทคัดย่อ

เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงเป็นกลุ่มที่ทำการผลิตเครื่องปั้นดินเผามาเป็นระยะเวลา ยาวนาน ปัจจุบันได้มีการรวมตัวจัดตั้งขึ้นเป็นกลุ่มเครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกร บ้านมะยิง ซึ่งเครื่องปั้นดินเผาของกลุ่มไม่มีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นแตกต่างจากพื้นที่อื่น ส่วนใหญ่เป็นเครื่องปั้นดินเผานิตผิวเรียบและลายเชือกทาบ ผู้วิจัยจึงดำเนินการศึกษา สภาพปัญหาและค้นหาแหล่งอารยธรรมโบราณที่สามารถนำลวดลายมาใช้สื่อถึงตัวตน ของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง จ.นครศรีธรรมราช ด้วยเครื่องมือแบบสังเกตและ แบบสัมภาษณ์ พบว่า เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงขาดความเป็นตัวตนอันบ่งบอกถึงลักษณะ เฉพาะของกลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของลวดลายที่ปัจจุบันใช้อุปกรณ์สร้างลาย ของพื้นที่อื่นรวมถึงลายการ์ตูนที่หาซื้อได้ทั่วไป โดยต้องคำนึงถึงรูปแบบการผลิตเดิม ความต้องการ และความสามารถในการนำอุปกรณ์สร้างลายไปใช้ร่วมกับกระบวนการผลิต ของกลุ่ม และจากการค้นหาพื้นที่แหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่ในพื้นที่ใกล้เคียง พบว่า มีลวดลายปรากฏอยู่ในโบราณวัตถุที่ค้นพบในพื้นที่โบราณสถานวัดโมคลาน จึงมี ความเป็นไปได้ในการนำลวดลายจากพื้นที่ดังกล่าวมาสร้างเป็นลวดลายเฉพาะให้กับ กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง โดยก่อให้เกิดประโยชน์กับผลิตภัณฑ์รูปแบบเดิมให้มี อัตลักษณ์มากยิ่งขึ้นจากพื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ สามารถนำไปปรับใช้ทดแทน ลวดลายเดิม ให้เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงที่มีลักษณะเฉพาะตัว แตกต่าง

จากพื้นที่อื่น

คำสำคัญ: เครื่องปั้นดินเผา อัตลักษณ์ กลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิง

Study to Develop Pottery Products Showing the Identity of Farmers Group Ban Ma Ying, Nakhon Si Thammarat

Kasiya Goweian

School of Architecture and Design, Walailak University,

Nakhon Si Thammarat 80160, Thailand

e-mail: lhingindy@gmail.com

Abstract

Pottery's Ban Ma Ying is a group that produces pottery for a long time. At present, the group has been set up as a Farmers group pottery's Ban Ma Ying. The pottery of the group has no distinctive characteristics that distinguish it from other areas. Most of the pottery is smooth and striped. The researcher investigated the problem and found ancient civilizations that can be used to convey the identity of the Ban Ma Ying pottery group, Nakhon Si Thammarat Province with observation tools and interviews, it was found that Pottery's Ban Ma Ying lacked a sense of identity that indicated the characteristics of the group. Especially in terms of patterns that are currently used to create stripes of other areas as well as common cartoon designs. The need for and the ability to use the device to create a pattern together with the production process of the group. And from the area of ancient civilizations in the neighborhood. Found in the ancient artifacts in The ancient temple Mokhalan. It is possible to bring the pattern from the area to create a specific pattern for Pottery's Ban Ma Ying. By bringing the benefits of traditional products to a greater identity from the historical cultural space.

Can be used to replace the original pattern, Pottery's Ban Ma Ying products are unique and different from other areas.

Keywords: Pottery, Identity, Farmers group's Ban Ma Ying

บทนำ

กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงงตั้งอยู่ในหมู่ที่ 9 ตำบลหัวตะพาน และหมู่ที่ 10 และหมู่ที่ 11 ตำบลโมคลาน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ซึ่งมีการค้นพบร่องรอยทางโบราณคดี ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ มีการขุดค้นพบเศษภาชนะดินเผาหม้อสามขาและเครื่องมือ หินขัดตามเชิงเขาและถ้ำที่เป็นวัฒนธรรมในยุคหินขัด มีร่องรอยการติดต่อการค้าทางทะเล กับทางตอนใต้ของประเทศจีน ในสมัยประวัติศาสตร์ตอนต้นมีร่องรอยการค้าขายกับ ทั้งจีน และอินเดีย มีการพัฒนาชุมชนขึ้นเป็นบ้านเมือง จนเข้าสู่สมัยทวารวดีและศรีวิชัย โดยเมื่อปี พ.ศ. 2521 ชวน เพชรแก้ว และคณะจากศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้ สถาบันราชภัฏ นครศรีธรรมราช (Provincial Administrative Organization of Nakhon Si Thammarat, 1996) ได้สำรวจการทำภาชนะดินเผาบ้านมะยิง พบว่า พื้นที่นี้เป็นเนินดินขนาดใหญ่ที่ทับถม ด้วยเศษภาชนะดินเผา จากการที่ชาวบ้านเคยขุดดินบนเนินเพื่อขยายเตาเผาแล้วพบ เศษภาชนะดินเผาเนื้อแกร่งเป็นจำนวนมาก แสดงให้เห็นว่าชุมชนในบริเวณนี้ได้ทำการผลิต เครื่องปั้นดินเผามาเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ไม่มีข้อมูลระบุแน่ชัดว่าเกิดขึ้นในยุคสมัยใด มีเพียงข้อมูลบอกเล่าต่อกันมาว่าในสมัยก่อนกรุงรัตนโกสินทร์ หมู่บ้านแห่งนี้เป็นหมู่บ้าน ที่เลี้ยงม้าของท่านขุนคนหนึ่ง เพราะมีความอุดมสมบูรณ์มีแม่น้ำล้อมรอบ มีทุ่งกว้างทาง ทิศตะวันตกและจากการที่หมู่บ้านนี้เลี้ยงม้าเป็นจำนวนมากจึงมีคนเรียกว่า บ้านม้าอึ่ง ต่อมา ได้เกิดโรคระบาดทำให้มีคนล้มตายและอพยพหนีออกจากหมู่บ้าน หลังจากนั้นในสมัย รัชกาลที่ 5 ปี พ.ศ. 2425 ชาวบ้านมะยิงงที่มีอาศัยอยู่เพียงไม่กี่ครอบครัว รวมถึงครอบครัว ของนายด้วง นางนาค ได้มีการทำเครื่องปั้นดินเผาจำพวกหม้อหุงข้าว หม้อต้มยา โดยทำ ใช้เองส่วนหนึ่งและแบ่งให้ญาติ ต่อมาเมื่อมีคนอพยพย้ายเข้ามาอยู่ในหมู่บ้านมากขึ้น จึงได้มีการแลกเปลี่ยน สิ่งของจนถึงขั้นทำการค้าขาย ทำให้ครอบครัวนี้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาเพิ่มขึ้น โดยที่ไม่มีใครทราบว่าครอบครัวนายด้วง นางนาค ได้รับการถ่ายทอดวิธีการผลิตเครื่องปั้น ดินเผามาจากใคร (Nakhon Si Thammarat Cultural Office, 2006)

ปัจจุบันได้มีการรวมตัวจัดตั้งขึ้นเป็นกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาหมู่บ้านเกษตรกร บ้านมะยิงในปี พ.ศ. 2541 (Prayat, 2014) ซึ่งเครื่องปั้นดินเผาของกลุ่มไม่มีลักษณะเฉพาะ ที่โดดเด่นที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นสอดคล้องกับที่ สุธจิตต์ วงษ์เทศ (Wongthet, 2007) กล่าวไว้ ว่าเครื่องปั้นดินเผาที่ค้นพบในพื้นที่ภาคใต้มีอัตลักษณ์ที่ยังไม่ลงตัว แม้เป็นดินแดนที่มีคนอยู่

ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ แต่จากหลักฐานทางโบราณคดีที่ได้จากการสำรวจและขุดค้น ในขณะนี้ยังไม่สามารถระบุให้เห็นว่ามีชุมชนที่ตั้งหลักแหล่งเป็นเวลานานจนมีรูปแบบของ ภาษาชนดินเผาที่แสดงถึงเอกลักษณ์พื้นถิ่นอย่างชัดเจน ส่วนใหญ่เป็นเครื่องปั้นดินเผาชนิด ผิวเรียบและลายเชือกทาบเช่นเดียวกับที่อื่น อีกทั้งยังไม่พบเครื่องปั้นดินเผาเคลือบในพื้นที่ บริเวณภาคใต้

แม้ในภาคใต้จะไม่มีผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่มีลวดลายหรือรูปทรงที่โดดเด่น แต่กลับมีวัฒนธรรมอันยาวนาน เห็นได้จากการตั้งถิ่นฐานและโบราณสถานวัดพระมหาธาตุ วรมหาวิหาร จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นสิ่งแสดงถึงความเจริญรุ่งเรือง และการสืบทอด รัชชาวัฒนธรรมมาจนถึงปัจจุบัน (Wetprasit, 2012) ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะค้นหา ลวดลายจากโบราณสถานซึ่งเป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่ใกล้พื้นที่ตั้งกลุ่มเครื่องปั้น ดินเผาบ้านมะยิง ที่สามารถนำมาต่อยอดใช้เป็นลวดลายที่บ่งบอกตัวตนของกลุ่มบนผลิตภัณฑ์ เครื่องปั้นดินเผาได้

วัตถุประสงค์

ศึกษาสภาพปัญหาและค้นหาแหล่งอารยธรรมโบราณที่สามารถนำลวดลายมาใช้ สื่อถึงตัวตนของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง จ.นครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินงานวิจัย

1. ใช้แบบสังเกตผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผา และแบบสัมภาษณ์หัวหน้ากลุ่ม เครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยิง อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ใช้แบบสังเกตพื้นที่โบราณสถานที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกับพื้นที่กลุ่มเครื่องปั้น ดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยิง อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยลงพื้นที่สังเกตรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาของกลุ่มและสัมภาษณ์ คุณจำเป็น รัชเมือง หัวหน้ากลุ่มเครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยิง อำเภอ ท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 พบว่า มีปัญหา

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะขิงฯ

ตรงตามข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่กล่าวไปข้างต้น กล่าวคือ เครื่องปั้นดินเผาในอดีตเป็นแบบชนิดผิวเรียบและลายเชือกทาบ โดยแบบผิวเรียบยังคงมีการผลิตมาจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากประหยัดเวลาและขั้นตอนการทำงาน ผลิตง่าย ทำให้มีราคาถูกขายง่ายกว่ารูปแบบอื่นๆ แต่ไม่มีลักษณะที่โดดเด่นแตกต่างจากพื้นที่ยี่ดั่งภาพที่ 1 และได้้นำเครื่องปั้นดินเผาโบราณที่ขุดพบในพื้นที่มาแสดงให้เห็นถึงลวดลายแบบเชือกทาบ นอกจากนี้ยังมีลายอื่นประกอบอีกคือ มีลักษณะของการขูดร่อง การประทับลายให้เป็นจุดนูน และมีการใช้ไม้ตีลายที่เป็นลวดลายและเครื่องมือในสมัยโบราณ ดังภาพที่ 2 ซึ่งลักษณะลายดังกล่าวไม่เป็นที่ต้องการต่อผู้บริโภคในปัจจุบัน เนื่องจากเกิดร่องรอยสกปรกได้ง่ายและยากต่อการทำความสะอาด จึงไม่มีการผลิตลวดลายนี้ในปัจจุบัน

ภาพที่ 1 เครื่องปั้นดินเผาแบบผิวเรียบ

ภาพที่ 2 เครื่องปั้นดินเผาที่มีลวดลายแบบดั้งเดิม และเครื่องมือที่ใช้ในการทำให้เกิดลาย

แต่ได้มีการนำเครื่องมือตกแต่งลายจากแหล่งอื่นดังภาพที่ 3 ซึ่งได้หาซื้อมาจากจังหวัดราชบุรีและตัวประทับลวดลายการ์ตูนที่มีขายตามท้องตลาดนำมาใช้กับผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 3 เครื่องมือที่ใช้ในการทำให้เกิดลายแบบราชบุรี

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิงฯ

ภาพที่ 4 ลวดลายการตุ้บนบนผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง

ผลการสอบถามเพิ่มเติม พบว่า ที่ผ่านมามีกลุ่มคนเข้าไปพัฒนารูปแบบและลวดลายเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง แต่กลับกลายเป็นการเพิ่มขึ้นตอนการผลิต เช่น การปั้นชิ้นงานเป็นรูปดอกไม้มาตกแต่งเพิ่มดังภาพที่ 5 หรือการทำสีดังภาพที่ 6 สิ่งเหล่านี้เป็นงานที่ต้องใช้เวลา เพิ่มต้นทุน และค่าแรงในการผลิต ทำให้ทางกลุ่มไม่สามารถนำวิธีการเหล่านี้มาปรับใช้ในการผลิตจริงได้

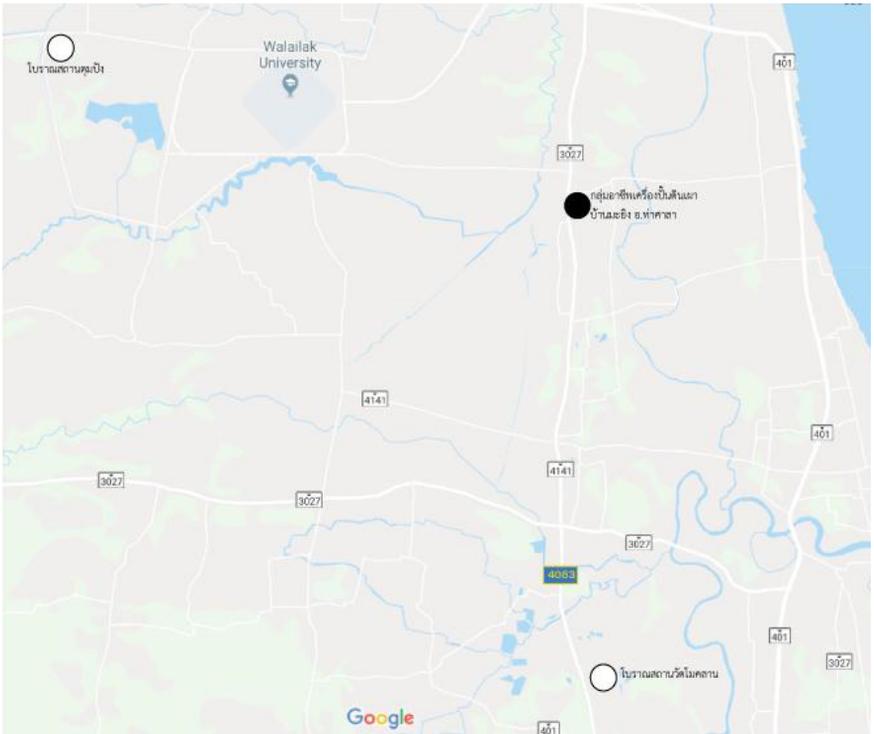
ภาพที่ 5 การปั้นชิ้นงานเป็นรูปดอกไม้มาตกแต่งเพิ่มบนผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง

ภาพที่ 6 การทาสีตกแต่งเพิ่มบนผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง

ผลการสังเกต พบว่า ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงไม่มีลวดลายที่เป็นอัตลักษณ์ชัดเจน แม้จะอยู่ในพื้นที่ชุมชนโบราณโมคลานที่อยู่ใกล้แหล่งผลิตมากที่สุด จึงเป็นที่น่าเสียดายหากไม่มีการนำแหล่งอารยธรรมโบราณที่มีอยู่มาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างคุณค่าและลวดลายที่มีลักษณะเฉพาะ ส่งผลให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาพื้นที่ตั้งของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยิง และแหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่ใกล้เคียง โดยค้นหาแหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่ภายในอำเภอท่าศาลา ซึ่งเป็นอำเภอที่ตั้งของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงและคัดเฉพาะโบราณสถานที่ได้รับการขึ้นทะเบียน โดยกรมศิลปากร เป็นการแสดงให้เห็นถึง ความมีคุณค่าในด้านประวัติศาสตร์ ศิลปะ และโบราณคดี จากการคัดเลือกดังกล่าวจึงได้เป็นแหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกับกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง ดังภาพที่ 7

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิง

ภาพที่ 7 แผนที่ตั้งกลุ่มอาชีพเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง
ที่มา : (Google Maps, 2560)

จากภาพที่ 7 แสดงให้เห็นจุดดำคือกลุ่มเครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยิง จุดขาวทั้งสองจุดคือ แหล่งอารยธรรมโบราณที่อยู่บริเวณใกล้เคียง โดยจุดขาวด้านซ้ายคือ โบราณสถานตุมปังที่อยู่ห่างไปทางทิศตะวันตก และจุดขาวด้านขวาคือ โบราณสถานวัดโมคลานที่อยู่ห่างไปทางทิศใต้ จากข้อมูลดังกล่าวจึงได้ลงพื้นที่ทำการสังเกต

ผลการลงพื้นที่สังเกตแหล่งโบราณสถานตุมปัง พบว่า มีเพียงฐานอิฐของโบราณสถานท่ามกลางป่าไม้ที่ขึ้นหนาทึบ ทำให้มองภาพรวมของพื้นที่ได้ยาก ดังภาพที่ 8 มีป้ายบอกเล่าข้อมูลติดตั้งอยู่ด้านหน้าทางเข้าดังภาพที่ 9 โดยมีรายละเอียดกล่าวถึง การเข้าไปสำรวจของ

กรมศิลปากรเมื่อปี พ.ศ. 2520 พบเห็นว่ามีอิฐกระจายอยู่โดยทั่วไปและมีต้นยางขนาดใหญ่ และขนาดกลาง พันธุ์พืชต่างๆ เป็นจำนวนมากสอดคล้องกับสภาพปัจจุบันที่พบเห็น อีกทั้ง ข้อมูลจากการสำรวจของกรมศิลปากรในครั้งนั้นยังได้ขุดพบรูปเคารพท่อนล่าง นักโบราณคดี คาดการณ์ว่าเป็นรูปพระนารายณ์หรือพระวิษณุ หลังจากนั้นกรมศิลปากรก็ไม่ได้ดำเนินการต่อ เนื่องจากขาดงบประมาณในการดำเนินการเพื่อให้ได้คำตอบว่าสถานที่แห่งนี้มีความเป็นมาอย่างไร ต่อมาใน พ.ศ. 2544 กรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนโบราณสถานและ ได้ทราบว่าเป็นโบราณสถานเก่าแก่มาก มีมาก่อน พ.ศ. 1800 เป็นวัดสำคัญสมัยพระเจ้า ศรีธรรมมาโคกราชแห่งศรีธรรมราชมหานคร และเป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมของระดับ ชนชั้นผู้นำ

ภาพที่ 8 โบราณสถานตุมปัง

ภาพที่ 9 ป้ายข้อมูลโบราณสถานตุมปัง

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะขิงฯ

ผลการสังเกตแหล่งโบราณสถานวัดโมคลาน พบว่า มีเพียงฐานอิฐของโบราณสถาน ดังภาพที่ 10 โดยข้อมูลจากป้ายแหล่งโบราณคดีวัดโมคลานกล่าวว่าแต่เดิมเป็นศาสนสถาน ของพราหมณ์ลัทธิไศวนิกาย กำหนดอายุประมาณศตวรรษที่ 12 - 14 หลักฐานที่ปรากฏ ในปัจจุบัน ได้แก่ แนวเสาหิน หินแกะสลักรอบประตูอาคาร ธรณีประตู ชิ้นส่วนโยนและ ศิวลึงค์ สระน้ำโบราณ แท่นตั้งเทวรูป โดยกรมศิลปากรได้ประกาศขึ้นทะเบียนโบราณสถาน เมื่อปี พ.ศ. 2518

ภาพที่ 10 โบราณสถานวัดโมคลาน

มีการแสดงให้เห็นถึงรูปร่างและลวดลายที่แผงอยู่บนชิ้นส่วนของโบราณสถานและ โบราณวัตถุ อย่างลวดลายที่เห็นได้ชัดจากเสากรอบประตูสลักลวดลายดังภาพที่ 11

ภาพที่ 11 เสากรอบประตูสลักลวดลาย

ผลการลงพื้นที่สังเกตโบราณสถานทั้งสองแห่งแสดงให้เห็นว่ามีลักษณะที่ถูกทิ้งร้าง เหลือเพียงฐานอิฐของโบราณสถานเหมือนกัน แต่โบราณสถานวัดโมคลานมีการขุดค้นพบ โบราณวัตถุ และลวดลายที่หลงเหลือบนโบราณสถานซึ่งมีรูปลักษณะชัดเจน แสดงให้เห็นถึง ความเป็นไปได้ในการนำลวดลายมาพัฒนาต่อได้มากกว่าพื้นที่โบราณสถานตุมปัง

สรุป

จากการลงพื้นที่สังเกตและสัมภาษณ์กลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงทำให้เห็นถึง ปัญหาเดิมของกลุ่มที่ขาดความเป็นตัวตนอันบ่งบอกถึงอัตลักษณ์ของกลุ่ม และค้นพบ ลวดลายจากพื้นที่โบราณสถานวัดโมคลาน จึงต้องการนำมาประยุกต์ใช้พัฒนาผลิตภัณฑ์ เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิง โดยก่อให้เกิดประโยชน์กับผลิตภัณฑ์รูปแบบเดิมให้มีอัตลักษณ์ มากยิ่งขึ้นจากพื้นที่วัฒนธรรมทางประวัติศาสตร์ สามารถนำไปปรับใช้ทดแทนลวดลายเดิม ให้เป็นผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยิงที่มีลักษณะเฉพาะตัว แตกต่างจากพื้นที่อื่น เกิดเป็นแนวคิดในการพัฒนาและออกแบบเครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่ม เกษตรกรบ้านมะยิง จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังภาพที่ 12

การศึกษาเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิงฯ

ภาพที่ 12 แนวคิดในการพัฒนาและออกแบบเครื่องปั้นดินเผาที่แสดงอัตลักษณ์ของกลุ่มเกษตรกรบ้านมะยิงฯ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ข้อเสนอแนะ

1. การสร้างลวดลายเฉพาะบนชิ้นงานเครื่องปั้นดินเผาให้กับกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยงต้องคำนึงถึงรูปแบบการผลิตเดิม ความต้องการ และความสามารถในการใช้อุปกรณ์และเครื่องมือมาสร้างลายไปใช้ร่วมกับกระบวนการผลิตของกลุ่ม
2. ศึกษาลวดลายเพิ่มเติมจากโบราณวัตถุที่ขุดค้นพบในโบราณสถานวัดโมคลานที่ถูกนำไปเก็บรักษาในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ นครศรีธรรมราช เพื่อรวบรวมข้อมูลลวดลายในยุคสมัยเดียวกันมาทำการคลี่คลายองค์ประกอบ ก่อให้เกิดความหลากหลายนำไปพัฒนาต่อยอดเป็นเครื่องมือในการสร้างลวดลายที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเครื่องปั้นดินเผาบ้านมะยง
3. วิเคราะห์ลวดลาย และรูปทรง ที่เพิ่มมูลค่าและมีความเหมาะสมกับพฤติกรรมการใช้งานในชีวิตประจำวัน

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณกลุ่มเครื่องปั้นดินเผากลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านมะยง อำเภอนาทม จังหวัดนครศรีธรรมราช และคุณจำเริญ รักษ์เมือง

References

- Nakhon Si Thammarat Cultural Office. (2006). *Khruangpan dinphao Ban Ma Ying* [Ban Ma Ying's Pottery]. Nakhon Si Thammarat: Project Phum Ban Phum Muang The Wisdom of Folk Crafts. Nakhon Si Thammarat: Nakhon Si Thammarat Cultural Office.
- Prayat, T. (2014). *Dinphao ban ma ying supsan chiwit dangdaem su sinkha otop* [Ban Ma Community Organizations Development Institute (CODI). (2014, September). Ying's Pottery Bring Original Life to Otop's Product]. Reteieved from <http://www.codi.or.th/index.php/> 2015-08-04-11-01-52/12583-2014-09-29-13-22-36

- Provincial Administrative Organization of Nakhon Si Thammarat. (1996). San Nakhon Si Thammarat, Bangkok: Edison Press Product.
- Wongthet, S. (2007). *Khruangpan dinphao læ khruangkhuap kap phatthanakan thang Setthakit læ sangkhom khong Sayam* [Pottery and porcelain with the socio-economic development of Siam]. Bangkok: Matichon.
- Wetprasit, S. (2012). *Kansuksa attalak khong phra bqrommathat nakhon si tham rat phua ok baep saphawa waetlom phainai akhan asom watthanatham mahawitthayalai Walailak changwat nakhon si tham rat* [The identity study of Phramahathat Nakorn Si Thammarat Transform interior environment for Culture Heritage Center, Walailak University, Nakhon Si Thammarat]. (Master's Thesis). Silpakorn University, Nakhon Pathom.